

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה והא עלה וכו'
אינו חשוב האי פיגול וכו'
כשאר פיגולים אינו מביא
וכו' וקש"א לרז גידל ומשני
אמר לך רז גידל כ"ל
והד"א: (צ) ד"ה דברי הכל
וכו' וקמ"י לעיל קדש
הלכות:

רבינו גרשום

למי בוריקה חילקך גיט
 ונתן ומביאו לירי מעלה
 ולא פגלו אלא בשמיטה
 לחורוה אלא הוה פגול גמור
 דאז דאמר רב גידל אמר
 מביא לירי מעלה דיפגול
 חגי בוריקה; ודא. חגי
 עלה לחורוה דקומץ
 אס אחריס מביא לירי פגול
 השויס במחשבה דקמצי
 לחורוה; ודא עממי. קומץ
 עצמו לא כיש ואמרינן
 חתום בזהבין אס קאמר
 הכי קאמר אס איני מחקבל
 כלומר אס איני שובח אלא
 לחורוה דקומץ לא פגול
 פגול דכיון שהעלו למזבח
 מקור פיגולו היאך קאמר
 אחריס לירי מעלה השויס.
 אלאמ ברמחשה דקומץ
 לחורוה חי פגול גמור. חזיה
 במחשבה דשמיטה לחורוה
 וקחתי שני חלחם דמביאו
 לירי מעלה וקשיא אר
 גידל: אמר קר רב גידל. אה
 נא אס אחריס מביא לירי
 פיגול. לא אס דאמר ברמחשה
 לחורוה אלא חי פגול
 קמצי חי וחתתה לחורוה
 אבל לא חי פיגול עד
 דיפגול בכלולה דערבות:
 ואמרינן. אלאמ. ספק רב
 דרביס חתמינן: מחלוקת בשתי
 ערבות ואוקומינן וחתם כסון
 שאסו ריחן שחוט פסין
 ששוי ואלכולי חיזו ליטמנו

וסימן שני חוץ למקומו
זה פסול ואין בו כרת קס
בו כרת: אבל בעבודה אחר
ולטעמא דאילפא דקרי לשמ
פלגי שחיטה מ"מ מיהא לט
הוי פיגול. וקשיא לרב גיד
בכולהו ולכי דזיק תיגלי מ
פיגול עד דזריק אלא נמי
לימא מסייע ליה. לרב גידל
פשיטא דכי לא זרק מועל

[illegible]

להחיות עליו כרת הוא במחשבת ארילה חוץ לזמנו וחכ"א זה ח"א [פסוק]
 ואין חייבין עליו כרת ואמר אילפא מחלוקת י' וכו' ד' יהודה סבר אס'
 במחשבת הזמן וכו' ורבען סברי להכי א"ר זו כרת דעירוב מחשבות או
 מחוץ לזמן ותוך למקומו בזמן אחד ולהכי אפילו בשמי עצבות פסול ואין
 זו כרת הואיל ולא היא כולה במחשבת חוץ לזמנו. ולהכי קרי לשמי סימנין
 'צ' עצבות משום דקסבר ישנה לשמיטה ממחלה ועד סוף ובי שמיטת סימן
 אחד עבד פלגא דשמיטה: אכלן במחשבת אחת. כיוון בשמיטת אחד שמיטת
 בשמיטת חוץ לזמנו ואח"כ חוץ למקומו: דבריה בלל עירוב מחשבות הוא. ואין
 זו כרת אלא כרת פסול הוא. ומ"מ אפשר לר' יהודה דאם מחשבת הזמן קדשה
 בשמיטה לחודה היא פגול וא"כ לרבנן אם לא חשב בה אלא חוץ לזמנו
 לחודה שמיטה היא פגול וחייבין עליו כרת אלאה דבמחשבת שמיטה
 לחודה פגול היא וקמי' ה' קדש הלזם דפגול מיימי קדשים קלים ליד
 לחודה פגול הוא וקמי' ה' קדש הלזם דפגול מיימי קדשים קלים ליד
 מעילה וקמי' לרב גידל: אמר לר' רב גידל ה"ל לא חזר במחשבת שמיטה
 לחודה פגול אלא לבי וירק מיימי מילתא כי בעצבות אחת עירב המחשבות
 ואי בשמיטת עצבות דאי חשב בשמיטת עצבות לבי וירק הדם במחשבת פגול
 הוא פגול לרבי יהודה כדאית ליה ולרבנן כדאית להו ואי בעצבות אחת
 דבריה הכל לא הוא פגול אלא מ"מ לעולם לא מיקבע בפגול: דזריק
 והסם ה"ל קדש הלזם דשמן קדשים דלא פגול אלא שמיטה לחודה
 אכל א"ל פגול בזריקה נמי לא מיימי קדשים קלים ליד מעילה כדכר גידל:
 ט"א ה"ל. מיקש' ליה ט' נמי דקאמר דעד דזריק לא הוא פגול דלטעמיה
 גבי תודה נמי לא הוא פגול עד דזריק אן קשיא ליה ה"ל ט' מאי קדש
 הלזם דקאמר ללא לחיוביה במעילה אע"ג דהסחה קמי' היא פגול גמר דפגול
 בזריקה אלאה זריקת פגול מביאה ליד מעילה בקדשים קלים: א"ל מאי
 קדש הלזם ויפסל. קדש דבעי שריפה דלא הוה כחולין אכל לא למעילה
 וכדכר גידל: לימא מסייעא ליה. לרב גידל: הפגול לעולם מועילין זו
 ללא אע"ג דאזריק דס. לשם פגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מוזיא
 מיד מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קמי' עירוב מועילין זו דלא זריק
 קמי' מיירי ולא מטעם ליה: אי דלא זריק. לשם פגול פשיטא דמועילין
 זו י' אלא לעולם בדורק קא מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי
 תניא לעולם מועילין זו אפילו לאחר זריקה בעולם הואיל ולגבוה
 היא דאין קמי' להכניסו ולא מיירי בחטאת אלא ואלה יח: לעולם
 דחטאת היצא מיירי דאי גבוהה פשיטא חזי לחיוביה טעם:

ועוד
סיפא ודאי מקטייע ליה דודאי בחטאת מיירי ואפילו הכי קאמר דלא תהני
וסופא בחטאת ירשא נמי בחטאת (י) והשתא הוי סעימנא יזו להדי' דר'
סיפא מקטייע ליה דילמא שאני זריקה דלחלא לניה מזורקה דלחלא פגול
דידים אלא שע"י מסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מדרי מצינו
ועל כרחק מיירי בחטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא ואומר

היהודי סבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגור חייב להיות כרת. והכ"א זה רבנן דעירובי מחשבת חזן לזמן וחזן למקום בובח אחד אפילו ב' עירובי פסול וזה שחציה חייב בה חזן לזמנה וחציה חזן למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. והי ופסול אסימנן ב' בעזרות משום דקסבר ישנה לשחיטה מחילה ועד סוף כ' שחם סימן אחד כזה דברי יתודה אם מחשבת הזמן קדמה בחשבה שחיטתה היא מחילה. אלא במחשבת שחיטה ליהודי אמאי קדש חלם: אמר רבי גייל. חלם אמר דאמר במחשבת שחיטה ליהודי פיגיל אלא למפרע אי בעברת אחת ערובת מחשבות וא ב' בעזרות אבל לעולם אל הוה פיגיל קשיא ליה הא דמאי קדש חלם דקאמר לאו לחיובי במעילה אע"ג דהתתא הוי פיגיל יב: אלא לעולם ערובין בן אף על גב דאירודורס דס שפיגור הוייני כרן גייל דקאמר פיגור יב: אלא לעולם בדרום מריף. ואפילו חלם אל מסייע ליה כרן תנאי איהו דלגלגל מפרע

עמנו לא כ"ש סיומא יז מילתא דלעיל הוא ליתן טעם למה פסקה פיגור ויפ' ד"ש בזמנים (דף מג.) הוא ופיך' התם מאי קאמר ומשני הכי קאמר ואם אינו יז מקבל בפנים היאך יביא אחרים לדי פיוגול כלומר ע"כ יז יקב פיגור דלס הוא פיגור כשעמנו ע"כ המוצא לא כן עפרא בעלמא הוא יז ע"כ ולא קרנן וא"כ היאך מציא השיריים לדי פיגור הא צענין כהרצאת כסר אלמא ממשע שחל הפיגור משעת קמילתא וזוהא הדין צוצה שחל משעת שמיטה דאי ס'ד' דלזני חל עד שעת זריקה וכן במנחות עד שעת הקטרה אם כן היכי מצינן עולא דעפרא בעלמא הוא אם לא פסקה הפיגול דילמא לעולם לא פסקו מ"כ לא הוי עפרא בעלמא שהיז און הפיגור חל עד שעת זריקה וכן במנחה בשעת הקטרת קומץ שאז הוא ממיר השיריים והשקא חלו מתייבו אהדדי היתר שיריים ופיגור כלומר נמי אקורא דמייט לדי פיגול כלומר לעולם און הפיגור חל עד שעת זריקה ומכל מקום מוכיח עולא שפיר שפסקה פיגורו דכיון דאקסורא דמייט לדי פיגור

שמיטה איז א לאז דפקע פֿיגול הוה לן לאחשביה עפרא ויהי לזן קרבו מתימיו: ודא אבר איפא מהחוקת בשתי עבודות ב' / במקף פ"צ דזמין (קד) 17
 יאז גבי הא דתנן א"ר יהודה אס ממחשבת זמון קדמה למחשבת
 ההמקום פֿיגול וחיזיין עליו כרת ט ואס לאו פסול ומכיל אחד זה ואחד זה
 פסול ואמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות כגון דלמחר סימן ראשון חזר
 ומזנו וסימן שני חזר למקומו ופלגי ר' יהודה ורבנן לא מפגלנן בתי סימן
 דרבי יהודה אימ לא מפגלנן ורבנן לית להו מפגלנא אלז עבודה אחת
 ד"ה עירוב מחשבות הו ואין כאן פֿיגול אלמא (ט) שעת הפיגול משעת
 שמיטה דאי ס"ד דלינו חל עד זריקה אס כן בשתי עבודות נמי ליהוי עירוב
 מחשבות שרי אין הפיגול בזמין ראשון עד שעת זריקה והרי לן מחשבת
 ההמקום קדמה ומשני לז זריק איגלא מילתא נ"י כלומר יא חזרנין בשעת
 זריקה איגלא מילתא למפרע שחל הפיגול בשעת סימן ראשון הלבן מחשבת
 הזמן קדמה אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות כלומר בכל ענין דמיירי
 משמתינן אי כדמפרש לה ר' יוחנן בעבודה אחת אי בשתי עבודות כדמפרש
 לה אילפא: א' הרי גבי תורה נבי' כלומר יומא נמי דלבי זריק איגלא
 מילתא למפרע מהפיגול חל משעת שמיטה וא"כ יוז אמאי לן זריקת
 פֿיגול בעינא לדי מעילה ר' הירי דלמחרנין דהשז אהן:

אלמא **מא** קדש הלאם לא אַחיוביה במעיה. אִינו ר"ל לענין מעילה
לחם דהא פירשתי לעיל דלא שׂיך ציה מעילה אלא ה"ק לא
דאחמיהא דשנין לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר
כפורים וצלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקה (פיגול)
לאחמיהא במעילה בקדשים קלים: **ר**יבא **מביין** ציה מעילה אַצורא
מועדין בו לאו **אע"ז** דוריק. כלומר אלמא כיון דפיגול אִין זריקה
מוציאמיה מידי מעילה ומיירי בקדש קדשים והוּ סוּע לרב גידל: **א** לא
דוריק **מא** **מפירא** **פשיטא** **מועלין** וז"ל דילמא הא קר"ל דלא אמרינן כחול
דחגיגה דמי ולא קרינן בזה קדשין ו' **ר**י דהא קאמר מאי לימנרא וואמא
דמנעיה לעולם לעיל הפיגול מועלין ו' ותו לא יא: **א** **מא** **פשיטא**
פשיטא. דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שחלל לבית השן
דכאמר לקמן (דף ט.) ועוד תניא כ' אלא אי אמרת בעולה זריכה למימר
כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוציא] מידי מעילה אפילו לא לן דמה
אלא דאזי מיירי בטחלת דאף עד גז דכי לא לן דמה זריקה מוציאמה
מידי מעילה **מ"מ** ין דמה דלא נעשית זריקה בפסול לא מהניא הזריקה
למאפוקי מידי מעילה וסלקא יום דעתך השתא דהוא הדין לזריקת פיגול
זריקה הנעשית בפסול להוציא מידי מעילה רישא מאי כלומר נימא הואיל
היינו זריקת פיגול סיפא ודאי נעשית ליה כלומר ובי ודאי יום הוא
קאמר מאי שגא ומשני הלנה דעדיד צדיקס לן לאו דוקא [יש] תני גי
ו' ואם חלומר נה בכך אי לא מסיע סיפא מ"מ רישא מסיע ליה דהא
צ' רבינו פרץ דרישא ודאי יא לדחות דלא מסיע ליה (ט) דלעיל מיירי

בחנות

במפגשין בחצי: **כן** אלמא שחל הפיגול: **כן** כלומר מ"ב בשעת זריקה איגלא: **כן** וא"כ הכא הדוקל:
לעיל בשמעתא קמיתא דפשיטא הוא דגבי פיגול כיון דאם עלו לא ירדו דלא הוי כמאן דחנקניהו: **כן**
כן סייעתא ממש להדיא: **כן** ודאי דסיפא הוא מסייע: **כן** לאו דוקא עביד בידיה אלא: **כן** ליה ד

(ה) נראה דל"י להכניס חייב על

ד. שיטה מקובצת

[illegible]